

ВІСТНИК

ПЕРЕМИСКОЇ ЕПАРХІЇ.

Рік 1916.

Видано 27. падолиста

Ч. XIV.

Ч. 70.

Ч. 8471. О смерті Ёго Величества Цісаря Франц Йосифа I.

Летом лискавиці обігла всі закутини нашої Монархії печальна вість, що дня 21. с. м. о 9. год. вечером заснув в Бозі наш Наймилостивійший Монарха

Цісар Франц Йосиф I.

в 87. році Свого трудолюбивого житя принявши перед тим зі всею набожностью св. предсмертні Тайни.

Нема хіба ані одного чоловіка в Австрії, котрогоби не перешивав щирый жаль по утраті так шляхотного і так щиро всіми любленого Монарха. Його Величність б. п. Цісар Франц Йосиф так зжив ся з своїми народами, так щиро ділив з ними долю і недолю, що всі і малі і великі уважали Його за свого найліпшого Вітця і яко такого Його тепер оплакують.

За Його то часів дана народам свобода, за Його часів піднесла ся просвіта і культура. А що найважнійше, тішила ся св. кат. Церков найбільшою свободою.

Сам б. п. Монарх був глибоко віруючим християном-католиком і уважав себе завсїгди за вірного і відданого сина Отця цілого християньского сьвіта Папи Римского.

Свою віру визнавав завсїгди отверто і прилюдно. В неділі і сьвята, а навіть і в будні дні з будууючою всіх примірностию брав участь в богослуженнях; що року сповняв обовязок пасхальної сповіди і Причастя, а в день празника Пресьв. Евхаристії з цілим своїм двором брав уділ в торжественнім обході з сьвятими Дарами по улицах свого престольного міста. Мимо приклонного вже віку брав також участь в Віденьскім Евхаристійнім Конгресі в р. 1912, щоби в той спосіб в очах всіх австрійских народів віддати поклін Цареві всіх царів, Ісусу Христу, утаєному в Пресв. Евхаристії.

Коли вибухла теперішня страшна війна, в своїм маніфесті до народів виразно заявляє, що своє уповане складає на Всевишнього, від котрого сподіє ся побіди для своїх військ, а дня 8. грудня 1914. в покірній та повній віри і упованя посвяті віддає себе, свій Дім і цілу Монархію під опіку Серця Христового.

А з якою терпеливостію і підданем ся воли Божій приймав ті многі крести, які Бог Йому з'силав. Серед всіх ударів, серед всіх неповіджень зовсім заховав рівновагу і спокій.

А з якою ревностію був відданий праці около добра повірених собі народів, на се найліпше вказує ся обставина, що ще в сам день своєї смерти мимо слабости і втоми ще довший час займав ся справами державними і в той спосіб полишив по собі християнський примір совісного сповнюваня обовязків.

Широким серцем обнимав б. п. Монарх всі народи держави і всім хотів помочи. І наш нарід завдячує Йому не одно добродійство.

За Його часів повстало Епископство Станіславівске, побудовано духовні семинарії в Станиславові і в Перемишли, за Його часів основано римську Колегію для наших кандидатів стану духовного, на котру б. п. Монарха зложив був в своїй великодушности щедрий дар 100.000 К., за Його часів основано Апостольський Вікарят для вірних нашого обряду в Босні. Не одну нашу церкву споміг б. п. Монарх своїм щедрим датком. За Його часів повстають наші школи народні, середні, повстають Катедри на університеті.

Тож щира вдячність належить ся від нас б. п. Найяснішому Монарсі, Цісареві Франц Йосифови, за Його красний примір, за Його вітцівске серце а сю вдячність найліпше окажемо тим, що щиро помолимо ся за Його душу.

Тож Еп. Ординаріят, аби дати вираз вдячної памяти нашого Клира і народу для б. п. Монарха, заряджує що слідує:

1. щоби Всч. Духовенство парохіяльне відправило по всіх парохіяльних церквах Епархії торжественну Службу Божу з парастасом за упокой б. п. Монарха Франц Йосифа, заповівши тоєж наперед в неділю з проповідниць і представивши коротко Його жите.

2. Через 3 дні належить зарядити звонене у всі звони по всіх церквах рано, в полудне і вечір.

3. Запросити на богослужене всі місцеві власти і школи.

Від гр. кат. Еп. Ординаріату.

Перемишль дня 25. падолиста 1916.

Кароль Волошинський

Вікарій капітульний.

Александр Зубрицкий

Канцлер.